

nem, og det synes mig saa omfattende og omstændeligt i sine Paragraffer og at behandle saa store og vigtige Spørgsmaal at det sandelig undrer mig, at det høje Landsting vil tage den Stilling, som det nu har taget gennem Flertallet. Det undrer mig saa meget mere, som vi i Vinter har hørt, at dette Ting er det prøvende, overvejende, kontrollerende, undersøgende Ting i Forhold til det andet. For et Par Dage siden standsede man ved en Dagsorden Forhandlingen om en stor og vigtig Sag, ganske sikkert vigtigere end denne; nu i Dag lader man en meget stor Sag gaa igennem det høje Ting uden denne ganske overordentlig omhyggelige Undersøgelse og Prøvelse, som det andet høje Ting har foranstaltet angaaende Sagen. Det kan jeg ikke rigtig rime sammen med den Anskuelse, der plejer at være her i Tinget om dette høje Tings Opgave. Jeg kan da kun sige, at Flertalspartierne her

Salen tager sig denne Opgave overordentlig let i Dag. Fra min Side vil der ikke blive foreslaaet Udvalg; men det vil jeg sige, at hvis der er et eneste Medlem, der vil rejse sig og foreslaa Udvalg, vil jeg ganske sikkert stemme derfor.

Harald Jensen: Jeg deler ganske det Ønske, der blev fremsat af den højtærede Justitsminister og det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (A. Lund) om, at dette Lovforslag maatte faa en hurtig Behandling her i Tinget. Paa den anden Side kan jeg ikke nægte, at det er vistnok første Gang, et saa stort og omfattende Forslag er gaaet saa glat igennem Tinget; men der er jo det at bemærke, at en Del Medlemmer, hvortil jeg hører, har haft Sæde i Kommissionen, arbejdet med Sagen i nogle Aar og fulgt den paa dens Gang igennem Tingene paa dens videre Vej, og vi har vel maaske noget lettere ved at sætte os ind i den og se, at det muligvis, ja, rimeligvis kan være forsvarligt overfor denne Sag at behandle den saa hurtigt.

Lovforslaget er, som ogsaa det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (A. Lund) henedede Opmærksomheden paa, i en væsentlig Grad en Samling af de mange Bestemmelser, der har hobet sig op ikke alene gennem Aarene, men gennem Aarhundreder, og samtidig, kan man sige, en Moderni-

sering af dem, saaledes at de kommer til at passe med Tiden og Tidsaanden, ikke alene med Hensyn til Sproget i disse gamle Bestemmelser, men ogsaa med Hensyn til de Former, hvorunder de er fremsatte. Man behøver blot at kaste et Blik paa § 39 i Lovforslaget, saa vil man se, at der ved den er ophævet ca. 50 — efter en løselig Optælling har jeg faaet det til 45 — Forordninger, Plakater, Reskripter, Kancelliskrivelser, Kancelli-Promemoria, og Gud ved, hvad det hedder alt sammen. Det er en ganske betydelig Lettelse baade for Befolkningen og for den Stand, som skal arbejde under disse Forhold, og det er noget af det væsentligste ved Lovforslaget. Desforuden byder, som det allerede er fremhævet fra forskellige Sider, dette Forslag betydelige Goder og Fremskridt for Befolkningen som ogsaa for Apotekerne og deres Arbejdere. Adgangen til Medicin bliver lettet i en ganske betydelig Grad, og Betyggelsen for, at Medicinen er god, bliver ogsaa større. Altsaa, foruden det Gode, som bestaar i Samlingen af de forskellige herhen hørende Bestemmelser, er der desuden virkelige, reelle Goder i dette Lovforslag, som gør, at jeg for min Part — om end jeg kan forstaa de Betænkeligheder, der fremkom fra de to sidste ærede Talere — kan gaa med til at give dette Forslag en saa ekstraordinær hurtig Fremme, som der her er Tale om.

De Sider af Sagen, som er blevet berørt her, har ogsaa været Genstand for Drøftelse i det andet Ting. Det er særlig Spørgsmaalet om Afløsning af de reelle Privilegier. Jeg kunde ogsaa meget ønske de reelle Privilegier afløst; Kommissionen har, som allerede det ærede 5te Medlem for 2den Kreds (Piper) har udtalt, beskæftiget sig en hel Del med denne Sag, og det er ikke lykkedes i Kommissionen og heller ikke i Folketinget at faa et Flertal til at gaa ind paa at ophæve dem, saaledes som i sin Tid Provst Nielsen foreslog det i den forrige Apotekerkommission, hvor han stillede Forslag om, at de reelle Privilegier skulde bortfalde efter 50 Aars Forløb. Der blev ogsaa nu i det andet Ting stillet Ændringsforslag om, at de reelle Privilegier skulde ophøre, bortfalde af sig selv i Aaret 1950, men dette Ændringsforslag fik ikke Flertal for sig, og saaledes